

LIBRISWe know
BOOKS

RICK RIORDAN, supranumit „povestitorul zeilor“ de către Publishers Weekly, este autorul a cinci serii care au ajuns pe locul întâi în topul celor mai vândute cărți, realizat de *New York Times*. Este celebru mai ales pentru seria *Percy Jackson și Olimpienii*, care readuce la viață mitologia greacă pentru cititorii contemporani. Seria aceasta a fost urmată de alte două: *Eroii Olimpului și The Trials of Apollo (Încercările lui Apollo)*, unde a alăturat, într-o manieră inteligentă, zeii și eroii greci și romani cu îndrăgitele sale personaje moderne. De asemenea, Rick a scris *Magnus Chase și zeii din Asgard*, serie inspirată de miturile scandinave, și despre zeii egipteni antici în trilogia plină de magie intitulată *Cronicile familiei Kane*. Milioane de fani din întreaga lume s-au bucurat de aventurile sale intense și amuzante, precum și de cele două colecții de mituri care au ajuns pe locul întâi al topului celor mai vândute cărți: *Percy Jackson's Greek Gods* și *Percy Jackson's Greek Heroes*. Rick locuiește în Boston, Massachusetts, cu soția și cei doi fii. Pentru mai multe informații, accesați www.rickriordan.com sau urmăriți-l pe Twitter @camphalfblood.

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON ȘI OLIMPIENII

Potirul zeilor

Traducere din engleză și note
de Mariana Buruiană și Alex Moldovan

arthur

CAPITOLUL I	
<i>În care sunt înghițit de un vârtej</i>	7
CAPITOLUL II	
<i>În care tata mă ajută* (*de fapt nu mă ajută deloc)</i>	15
CAPITOLUL III	
<i>În care ne plângem de misiuni și de tărtăcuțele decorative</i>	23
CAPITOLUL IV	
<i>În care scot un tip atrăgător la un smoothie</i>	32
CAPITOLUL V	
<i>În care toată lumea îl urăște pe Ganimede pentru că e tare frumușel</i>	39
CAPITOLUL VI	
<i>În care ni se face poftă de lemn dulce</i>	47
CAPITOLUL VII	
<i>În care, în mod deloc surprinzător, reușesc să jignesc o zeiță</i>	58
CAPITOLUL VIII	
<i>În care vreau la mami</i>	66
CAPITOLUL IX	
<i>În care găinile dau de sânge</i>	74
CAPITOLUL X	
<i>În care cântatul meu înrăutățește situația și toată lumea are parte de-un șoc</i>	84

CAPITOLUL XI	
În care câștigăm zero bilete de tombolă	93
CAPITOLUL XII	
În care Ganimede îmi mai toarnă niște suc	100
CAPITOLUL XIII	
În care căutăm chestii moarte la piața de producători	108
CAPITOLUL XIV	
În care Iris îmi dă un băț	117
CAPITOLUL XV	
În care ajung în Yonkers!	126
CAPITOLUL XVI	
În care Grover cântă piese pentru șerpi	134
CAPITOLUL XVII	
În care întâlnesc un tip cu coc	143
CAPITOLUL XVIII	
În care Annabeth rezolvă treaba cu un ceai de plante	151
CAPITOLUL XIX	
În care simt gustul curcubeului și nu-mi place deloc	159
CAPITOLUL XX	
În care aflu că Iris folosește Venmo	167
CAPITOLUL XXI	
În care dau sfaturi despre relații. De ce râdeți?	174
CAPITOLUL XXII	
În care primesc prăjitură și am parte de o surpriză	182

CAPITOLUL XXIII	
În care Ganimede aruncă băuturile în aer	190
CAPITOLUL XXIV	
În care mă spăl pe dinți (în cel mai eroic mod cu putință)	199
CAPITOLUL XXV	
În care îl întâlnesc pe Hoțul Potirului	205
CAPITOLUL XXVI	
În care negociez condițiile propriei dezintegrări	215
CAPITOLUL XXVII	
În care ultimele cuvinte care-mi ies pe gură sunt super penibile	223
CAPITOLUL XXVIII	
În care începe să plouă cu jucării	230
CAPITOLUL XXIX	
În care mă clatin pe culmea Muntelui Brunch	237
CAPITOLUL XXX	
În care mă strecor în bârlogul Zeului Fulgerului 3000	245
CAPITOLUL XXXI	
În care mă confrunt cu o prădătoare periculoasă, care e posibil să-mi devină soacră	254
CAPITOLUL XXXII	
În care Grover mănâncă ce-am primit la pachet	262
CAPITOLUL XXXIII	
În care primesc un jeleu de dragul vremurilor de demult	272

CAPITOLUL XXXIV

În care scriu cea mai nasoală scrisoare.

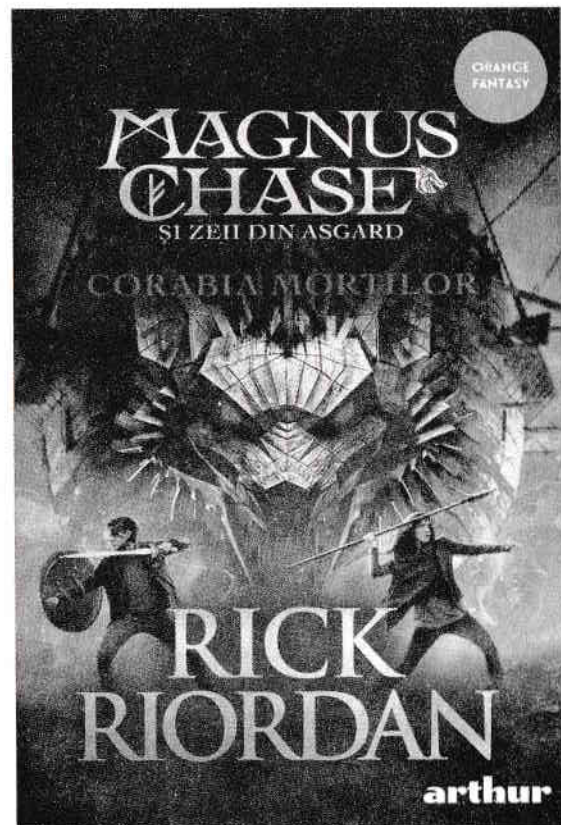
„Șterge, șterge.“ 277

CAPITOLUL XXXV

În care primesc cel mai bun sărut

de noapte bună 284

Loki s-a eliberat din lanțurile în care îl prinsese Odin: e hotărât să distrugă Cele Nouă Lumi și să declanșeze Ragnarokul, Ziua Judecării. Până la solstițiul de vară, Magnus Chase trebuie să dea de urma corabiei vicleanului Loki și să iasă învingător dintr-o confruntare pentru care nu se simte deloc pregătit.

Citește un scurt fragment din *Magnus Chase și zeii din Asgard: Corabia Morților*, al treilea volum din seria scrisă de Rick Riordan despre mitologia scandinavă.

În care sunt înghițit de un vârtej

Uite care-i treaba, nu eu mi-am dorit să fiu în ultimul an de liceu.

Speram să-mi scrie tata o scutire:

Stimată Persoană,

Vă rog să-l scutiți pe Percy Jackson de la școală pentru totdeauna și să-i dați diploma.

*Cu mulțumiri,
Poseidon*

M-am gândit că mi se cuvenea după cât m-am luptat cu zei și monștri încă de la doisprezece ani. Salvasem lumea de... trei ori? De patru ori? Am și pierdut socoteala. N-are rost să intrăm în detalii. Nici nu mi le mai amintesc.

Poate îți zici: „Uau! Dar ești fiul unui zeu grec! Cred că e grozav!“

Vrei să știi care-i adevărul? În marea majoritate a timpului, e nasol să fii semizeu. Cine îți spune altceva vrea să te recruteze pentru o misiune.

Așa că m-am trezit mergând împleticit pe coridorul noului liceu (al câtelea, oare?), în prima zi de școală,

după ce am ratat clasa a unșpea din pricina unei amnezii provocate de magie (nu vreau să vorbesc despre asta), cu un ditamai teancul de manuale în brațe, pe care de-abia le puteam duce. Începea a treia oră, cea de engleză, și eu habar n-aveam în ce clasă trebuia să ajung. Creierul îmi era deja varză după matematică și biologie. Nu știam cum aveam să rezist până la sfârșitul zilei.

Din difuzor s-a auzit o voce:

— Percy Jackson, ești rugat să te prezinți în biroul consilierii.

Bine măcar că elevii nu mă cunoșteau. Nu s-a uitat nimeni la mine și am scăpat de râsete ironice. M-am întors indiferent și am pornit spre aripa cu birouri administrative a clădirii.

Liceul Alternative funcționează într-o fostă școală primară din Queens. Asta înseamnă că băncile sunt mici și că nu există dulăpioare, așa că trebuie să cari după tine toate catrafusele de la o oră la alta. Pe coridoare găsești la tot pasul semne vesele din copilăria școlii – pereți mânjiți cu degete înmuiate în vopsea, stickere cu unicorni care se desprind de pe stingătoare, miros de suc de fructe și biscuiți graham, care adie din când în când, fantomatic.

LA îi acceptă pe toți cei care vor să-și încheie cariera de licean. Nu contează dacă înainte ai fost la școala de corecție, dacă ai dificultăți de învățare sau dacă se-ntâmplă să fii un semizeu urmărit de ghinion. În plus, e singura școală din New York care m-a primit într-a doișpea și mă ajută să recuperez ce pierdusem într-a unșpea.

Partea bună e că are echipă de înot și bazin olimpic (habar n-am de ce), așa că tatăl meu vitreg, Paul Blofis, s-a gândit că mi s-ar potrivi mănușă. I-am promis că o să încerc să mă integrez.

I-am promis și prietenei mele, Annabeth. Planul era să termin liceul la timp ca să putem merge la facultate împreună. Nu voiam s-o dezamăgesc. Gândul că ar fi putut pleca în California fără mine îmi dădea insomnii.

Am găsit biroul consilierii, care era în fostul cabinet medical al școlii. Am dedus asta din tabloul cu o broască mov tristă, cu un termometru în gură, care încă mai atârna pe perete.

— Domnule Jackson! Intră!

Consiliera s-a ridicat de la birou și a venit să-mi strângă mâna, însă a observat teancul de manuale care probabil cântărea vreo trei mii de kile.

— O, pune-le unde vrei, mi-a spus. Ia loc, te rog!

A arătat cu mâna spre un scaun albastru din plastic care era cu vreo treizeci de centimetri prea scund pentru mine. După ce m-am așezat, eram cu capul în dreptul borcanului cu bomboane pe care îl avea pe birou.

— Bun! a zis și mi-a zâmbit din scaunul ei care părea confortabil, potrivit pentru un adult.

În spatele ochelarilor cu lentile groase ochii ei păreau tulburi. Părul ei era cărunț și ondulat, și aducea cu cochiliile unor stridii.

— Cum ți se pare?

— Scaunul e cam mic.

— Mă refeream la școală.

— Păi, am avut doar două ore...

— Te-ai apucat de trimis formulare de înscriere la facultate?

— De-abia am ajuns aici.

— Exact! Am rămas deja în urmă la capitolul ăsta!

M-am uitat la broasca violet care arăta la fel de nefericită ca mine.

— Doamnă...

— Poți să-mi spui Eudora, a zis pe un ton vesel. Hai să vedem ce broșuri am pe-aici.

A început să scoțoască printre hârtiile de pe birou.

— Politehnica, Universitatea din Boston, Universitatea din New York, Universitatea din Arizona, Universitatea Furman. Nu, nu, nu.

Mi-a venit să-i zic să se oprească. Îmi bubuia capul. Din pricina ADHD-ului, aveam senzația că mi se rostogolesc bile de biliard pe sub piele. Numai la facultăți nu mă puteam gândi.

— Doamnă, vă mulțumesc pentru ajutor, am spus. Dar să știți că mi-am cam făcut un plan. Doar să trec clasa și...

— Da, Universitatea Noua Romă, a spus, continuând să scoțoască. Dar se pare că tocmai broșura asta îi lipsește consilierii muritoare.

Mi s-au înfundat urechile. Am simțit gust de apă sărată în gât.

— Consiliera muritoare?

Am dus mâna spre buzunarul blugilor, unde îmi țineam arma preferată: un pix ucigaș. Nu era prima oară când eram atacat la școală și trebuia să mă apăr. Habar

n-aveți câți profesori, administratori și alți angajați ai școlilor sunt monștri deghizați. Sau poate *aveți* habar.

— Cine ești? am întrebat.

S-a ridicat și a zâmbit.

— Ți-am spus, mă cheamă Eudora.

M-am uitat mai bine la ea. Părul ondulat chiar era făcut din cochilii de stridie. Rochia îi sclipea ca o meduză.

E ciudat cum funcționează Ceața. Chiar și semizeii, care văd lucruri supranaturale tot timpul, trebuie să se concentreze pentru a străpunge bariera dintre lumea oamenilor și cea a zeilor. Ceața acoperă tot ce vezi, transformând căpcăunii în trecători obișnuiți și drakonii uriași în garnituri de metrou. (Crede-mă pe cuvânt că e jenant să încerci să te îmbarci într-un drakon care se năpustește în stația Astoria Boulevard).

— Ce-ai făcut cu consiliera? am întrebat.

Eudora a dat din mână.

— O, nu-ți face griji pentru ea. Nu te putea ajuta să intri la Noua Romă. De-asta sunt *eu* aici!

Era ceva în tonul ei care m-a făcut să mă simt... nu neapărat liniștit, dar măcar nu eram amenințat direct. Poate că nu mânca decât consiliere școlară.

Prezența ei îmi dădea o senzație familiară: mirosul de sare, presiunea din urechi, de parcă aș fi fost la trei sute de metri sub apă. Mi-am dat seama că mă mai întâlnisem o dată cu cineva ca ea, pe când aveam doisprezece ani, pe fundul râului Mississippi.

— Ești un spirit al mării, am spus. O neredă.

Eudora a chicotit.

— Normal, Percy. Credeai că sunt o driadă?

— Deci... tata te-a trimis?

A ridicat dintr-o sprânceană, de parcă ar fi început să se îngrijoreze că eram cam tare de cap. Nu știi de ce, dar multă lume se uită așa la mine.

— Da, dragă. Poseidon. Tatăl tău? Șeful meu? Îmi pare rău că nu găsesc broșura, dar știi că trebuie să îndeplinești condițiile din lumea oamenilor pentru a intra la Universitatea Noua Romă: note la examene, foi matricole și o evaluare psiho-educatională la zi. N-ar trebui să fie o problemă.

— Serios?

După toate prin câte am trecut, nu m-aș grăbi să trag o concluzie.

— Dar sunt și câteva, ăăă, cerințe speciale.

Gustul de apă sărată a devenit mai pregnant.

— Ce cerințe speciale?

— Ți-a pomenit cineva de scrisorile de recomandare divine?

Se vedea pe fața ei că își dorea ca răspunsul să fie da.

— Nu, am spus.

Și-a făcut de lucru cu borcanul cu bomboane.

— Înțeleg. Bine. Ai nevoie de trei scrisori. De la trei zei diferiți. Dar sunt convinsă că un semizeu talentat ca tine...

— Ce?

Eudora a tresărit.

— Sau am putea să luăm în calcul și alte facultăți. Colegiul de Stat Ho-Ho-Kus e foarte bun!

— *Îți bați joc de mine?*

Chipul nereidei a început să strălucească. Din părul precum cochiliile de scoici i-au curs firicele de apă sărată.

Mi-a părut rău că m-am enervat. Nu era vina ei. Știam că nu voia decât să mă ajute fiindcă așa îi poruncise tata. Însă asta nu era genul de informații cu care voiam să-mi bat capul luni dimineața. Sau oricând altcândva.

M-am străduit să respir regulat.

— Îmi pare rău. Treaba e că... *trebuie* să intru la Noua Romă. Am făcut multe pentru zei de-a lungul anilor. Nu pot să le trimit prin e-mail un model de recomandare...?

Eudora s-a încruntat. Din rochie i se scurgeau pâraiașe de apă de mare. Pe gresia verde s-a format o băltoacă ce se întindea spre manualele mele.

Am oftat.

— Pfff. Trebuie să plec *din nou* în misiuni, așa-i?

— Dragule, admiterea la facultate e un proces dificil, dar sunt aici să te ajut.

— Să-ți zic ce cred eu, am spus. Dacă *tata* chiar vrea să mă ajute, ar face bine să-mi spună chiar el asta, nu să te trimită pe tine să-mi dai vești proaste.

— O. Păi, asta, ăăă...

— Nu-i stă în fire, știi.

Ceva a început să bâzâie în coafura din cochilii a Eudorei, iar ea a tresărit. M-am întrebat dacă nu cumva îi rămăsese vreun țipar înțepenit pe-acolo, dar apoi și-a scos una dintre cochilii.

— Scuză-mă. Trebuie să răspund.

A dus cochilia la ureche.

— Alo? O, da, domnule! Eu... Da, înțeleg. Desigur.
De îndată.

A pus cochilia pe birou și s-a uitat la ea de parcă s-ar fi temut să nu sune din nou.

— Tata? mi-am dat cu presupusul.

S-a străduit să schițeze un zâmbet. Balta de apă sărată încă se întindea pe podeaua biroului, udându-mi manualele, intrându-mi în pantofi.

— Crede că s-ar putea să ai dreptate, a spus Eudora. O să stea personal de vorbă cu tine.

A pronunțat cuvântul „personal“ cum pronunță majoritatea profesorilor cuvântul „pedeapsă“.

Am încercat să par relaxat, ca și cum tocmai aș fi ieșit învingător dintr-o dispută, dar nu mai vorbisem cu tata de... mult. De obicei, mă chema în palatul lui subacvatic doar când era pe cale să izbucnească un război. Sperasem să-mi acorde măcar o săptămână de acomodare la școală înainte să mă convoace.

— Grozav. Deci... pot să mă duc la oră acum?

— A, nu, dragă. Vrea să te vadă *acum*.

Apa de la picioarele mele s-a învolburat ca un uragan în miniatură. Plăcile de gresie au început să crape, dispărând cu totul.

— Dar nu-ți face griji, mi-a promis Eudora. Ne mai vedem!

Podeaua de sub scaun s-a prăbușit și am fost înghițit de un vârtej cu un zgomot ASURZITOR!

CAPITOLUL II

*În care tata mă ajută**
*(*de fapt nu mă ajută deloc)*

Știi că ești semizeu de prea mult timp când ești scos din școală de un vârtej de apă și ajungi în Oceanul Atlantic fără să te miri vreun pic.

Nu m-am împotrivit curentului. Puteam să respir sub apă, așa că nu era nicio problemă. Am stat cuminte pe scaunul meu de plastic albastru și am țâșnit prin Sistemul Privat de Canalizare al lui Poseidon™ luat cu asalt de un tsunami de douăzeci de milioane de metri cubi de apă. Nici n-am apucat să spun: „Ce porcărie!“, că m-am trezit pe fundul oceanului de parcă ar fi tușit o moluscă și m-ar fi scuipat afară odată cu tusea ei.

După ce norul de nisip care mă învăluia s-a lăsat pe fund, am încercat să mă orientez. Simțul de navigator îmi spunea că eram undeva la vreo șaizeci și cinci de kilometri sud-est de coasta Long Island-ului și la șaizeci de metri adâncime, ceea ce nu-i mare scofală dacă ești fiul lui Poseidon, dar vă sfătuiesc să nu faceți asta acasă, copii. Cam la o sută de metri în față, platoul continental dispărea abrupt în beznă. Iar pe buza hăului se înălța un palat strălucitor: reședința de vară a lui Poseidon.

Ca de obicei, tata renova. Presupun că atunci când ești nemuritor, te saturi să ai aceeași casă vreme de

mai multe secole. Poseidon părea că mereu dărâma, re-nova sau extindea vila, ajutat de faptul că, în materie de construcții subacvatice, avea puteri nemăsurate și mână de lucru gratuită la dispoziție.

Două balene albastre trăgeau după ele o coloană de marmură de mărimea unui bloc. Niște rechini-ciocan chituiiau rosturile dintre cărămizile de coral, folosindu-se de aripioare și de capetele plate. Sute de sirene se foiau de colo-colo, cu căști de un galben strălucitor precum ochii lor ca niște lanterne.

Câteva mi-au făcut cu mâna în timp ce înotam prin șantier. Un delfin cu o vestă reflectorizantă a bătut palma cu mine.

L-am găsit pe tata stând în picioare lângă o piscină pe jumătate construită, cu vedere spre abisul care era Canionul Hudson. Nu știu ce rost are să-ți faci piscină când ești deja sub apă, însă am învățat în timp că e mai bine să nu pun întrebări. Tata era de obicei un tip relaxat, dar nu era de dorit să-i pun la îndoială alegerile stilistice.

În materie de haine, de exemplu.

Unii dintre zeii greci pe care i-am întâlnit preferă să-și schimbe zilnic înfățișarea. Pot face asta pentru că sunt... zei. Poseidon și-a ales însă o înfățișare care îi era pe plac, chiar dacă nu era nimănui altcuiva pe plac.

Acum purta niște pantaloni trei sferturi șifonați, care i se asortau cu papucii Crocs și șosetele. Cămașa cu mânecă scurtă arăta de parcă ar fi trecut printr-o partidă dură de paintball între Echipa Violet și Echipa Hello Kitty. În pălăria de pescar avea înfipte o grămadă

de năluci metalice. În mână ținea un trident de bronz celest ce trosnea de energie, făcând apa să bolborosească în jurul dinților ascuțiți.

Era athletic, cu barba neagră tunsă îngrijit și părul creț și grizonant, așa că arăta de vreo patruzeci și cinci de ani. Dar treaba se schimba când zâmbea. Atunci i se vedeau ridurile de pe fața ca un versant de munte bătut de intemperii și verdele intens al ochilor după care îți puteai da seama că era mai în vârstă decât majoritatea popoarelor – puternic, străvechi și apăsător nu doar de presiunea apei.

— Percy, a spus.

— Hei.

Ăsta era genul de discuții profunde pe care le purtam noi.

A zâmbit strâmb.

— Cum e noua școală?

Mi-am înfrânat pornirea de a-i spune că nu ajunsese decât la două ore înainte să fiu aruncat în mare.

— Până acum pare în regulă.

Nu cred că am fost prea convingător fiindcă tata și-a încrunțat sprâncenele stufoase. Mi-am și închipuit cum se adunau nori de furtună de-a lungul coastei atlantice și cum se legănau bărcile pe valuri furioase.

— Dacă nu e la înălțime, pot trimite oricând un val să...

— Nu, e ca lumea, am spus repede. În legătură cu scrisorile alea de recomandare...

Poseidon a oftat.